

NOVA

SOČA

(Izdaja za Gorico.)

„Nova Soča“

izhaja vsak petek o polne in velja s priložo „Gospodarski List“ vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto gld. 4.40,
Pol leta „ 2.20,
Četrť leta „ 1.10.

Za tuje dežele toliko več, kolikor je večja poština.

Delavcem in drugim manj premožnim novim naročnikom naročnino znižamo, ako se oglašajo pri upravnistvu.

„Gospodarski List“ izhaja in se prilaga vsak drugi in zadnji petek meseca. Kedar je v petek praznik, izideta lista že v četrtek.

Uredništvo in upravnistvo je v Marzinjevi hiši, Via del Mercato št. 12, II.

Oznanila

in „poslanice“ plačajo se
petit-vrsto:

8 kr., če se tiska

7 „ „ „ „ „

6 „ „ „ „ „ 3 „

Večkrat — po pogodbi. Za . . . je
črke po prostoru.

Posamične številke dobivajo se v tobakarnah v Nunki in Šolski ulici po 8 kr.

Dopisi pošiljajo naj se uredništvu, naročnina in reklamacije pa upravnistvu „Nove Soče“. — Neplačanih pism uredništvo ne sprejema.

Rokopisi se ne vračajo.

Družba sv. Cirila in Metoda.

Slovenci, ki živimo ob mejah, najbrž keje čutimo neprestane navale mogočnih nasprotnikov na našo narodnost. Boj proti tujim nasilstvom in spletkarstvom zahteva od nas čedalje več žrtve, več vstrajnosti in požrtvovalnosti. Prišlo je pa že takó daleč, da bi morali omagati v pravičnem boju, ko bi nas ne podpirali tisti naši rojaki, ki so bolj na varnem pred tujo viro. Zato smo pa iz dna svojih za narodni obstanek skrbeti hrc hvalažni prijateljem in podpornikom, ki nam gredo na roko v takih narodnostnih borbah.

Proti potujčevalnim nakanam na našo nježno mladino ustanovila se je „Družba sv. Cirila in Metoda“; v Gorici pa se jej je še vredno pridružila „Sloga“. Koliko dobrega sta že storili ti dve družbi, ni nam treba omenjati, ker ni ga čitatelja našega lista, ki bi tega ne vedel prav takó dobro, kakor mi. Zato smo vsi zavedni in nepokvarjeni Slovenci od srca hvalažni imenovanima društvoma, ki tako uspešno skrbita za narodno in versko vzgojo naše mladine v takih krajih, kjer je oboja v nevarnosti.

Naravno je, da nas vsled tega hudó zaboli in užali vsak napad, vsaka spletkarstva, vsaka neljuba beseda proti imenovanima društvoma in da se, če bi bilo treba, postavimo s skrajno odločnostjo proti komurkoli, kdor bi jima skušal na kakor-šenkoli način škodovati.

Toda zadnje čase nastopili so na Slovenskem novi proroki, kateri vidijo vse črno, same smeti, sam gnoj pred sabo. Za kar smo se vsi Slovenci še pred petimi leti složno ogrevali, ni jim več čisto in pošteno. V to vrsto spada tudi naša šolska „Družba sv. Cirila in Metoda“.

Kaj se je govorilo in vršilo proti nji pri katoliškem shodu in po njem, to je vsem znano. Znano je tudi, da napadavalci bi radi olepšali svoje neplemenito rovanje, a delajo to takó nespretno, da dosežajo uprav nasprotni uspeh: razdor in razpor gre dalje.

V torek teden priobčil je „Slovenec“ članek, ki se je bavil s to našo šolsko družbo; vse, kar se tankaj pisari, je grdo žaljenje vseh tistih plemenitih rodoljubov, ki so družbo ustanovili in doslej toli požrtvovalno vodili. „Slovenec“ so mirno in stvarno odgovorile ljubljanske „Novice“, torej list, ki se odlikuje po svoji miroljubnosti in treznosti. „Novice“ pišejo:

Najhujši trn v peti je „Slovenec“ gospodi družba sv. Cirila in Metoda. V lepi slogi delujejo pri tej družbi Slovenci duhovnega in svetnega stanu za njeni vzvišeni verski in narodni namen, in to že od njenega začetka, od takrat namreč, ko je bila družba ustanovljena. To pa v naših naprednih časih ni vsem všeč. „Požgati treba tudi zadnje mostove čez svojevoljno na novo izkopani prepad, sicer bi še kdo mislil, da se na podlagi miru in narodne jedinstvi more kaj dobrega storiti. Tedaj, če tudi nenaproseni, zaganjajmo se v to družbo, da razpremo vodnike ali vsaj oslabimo njih uplív, toda delajmo previdno, kajti 10.000 . . .!“ Tako nekako mislijo „Slovenec“.

Pišajo pa zadnji torek v uvodnem članku „Slovenca“ tako-le: „Laž je, da se je ta družba napadala na katoliškem shodu“, „ne napadamo nikogar“, „z vsó odločnostjo zavračamo trditve, da smo nasprotniki šolske družbe med nami“. Kako previdno in miroljubno! Toda počasi, gospod člankar!

Kaj drugega je pomenilo ono gnusno tuljenje, ko se je zagovarjal na katoliškem shodu sedanji namen družbe, kakor napad na družbo? Kaj drugega je vaše ravnanje, ko hočete družbo v nasprotstvo postaviti s škofi, kakor napad na družbo? Kaj naj pomeni, ko vedno na novo izbegavate mirno delujoče in upijete o nezaupanju do družbe, ako ne napad na družbo? — da, vse to je hud napad na družbo namen, tedaj na njeno bistvo, ob enem pa nevaren napad na obstanek naroda. O, mi čutimo vaš nož, četudi ga skrivate.

Z nobeno stvarjo niste mogli Slovencev huje razdražiti, kakor s temi napadi na družbo, ker je vsak pravi narodnjak živo prepričan, da dokler visoka vlada ne uctavi pogubnega nam ruvanja znanih nemških in lahonskih društev na slovenskih tleh, ne sme se tudi namen družbe sv. Cirila in Metoda in

ne more premeniti niti za las. In vendar dregate vanje neutrudno! Toda, ne drezajte pregoreče pod zgoraj inenovani most, da se ne podere — na vas, in potem postroji — brez vas.

Pa recimo, da ne marate prepira, ampak želite dobro delo. Recimo, da res hočete delovati z nami v blagi namen, ker trdite, da je tudi za vas ta družba velikega pomena. Tedaj „clara pacta!“ Naš pogoj za skupno delovanje je, da očitno potrdite doseđanji namen družbe, namreč ustanavljati katoliške slovenske šole v krajih, kjer nam jih kratijo krivični sosede. Recite: „V tem smo vsi jedini“. Sedaj pa pridejo na vrsto sredstva, kako boljše dosežati ta namen. Vi zahtevate, da naj se 1.) družba preustroji ter zasnije po farnih podružnicah in 2.) deluje povsem v sporazumljenju s škofi. Zoper prvi pogoj nimamo ničesar, ker je isto družba sama, če je le bilo mogoče, izvajala že pred vašim nastetom. Mnenja smo, da po obmejnih župah, kjer sta razni narodnosti, bilo bi to komaj izpeljivo. Zoper drugi pogoj smo pa še manj, ako le hočemo vsi škofje Slovencev podpirati zgoraj omenjeni namen družbe. Naproseni so bili že vsi od njenega predstojništva, kakor je bilo to v „Vestnikih“ natančno popisano. Ali jih niste brali? Treba tedaj le, da se vseh Slovencev višji duhovni pastirji za ta namen pridobó. Sedanjemu družbenemu odboru bode težko jih kaj več za to pridobiti, ker ste ga nameroma že preveč počrnili. — To je tedaj naš „ultimatum“. Dobite nam, ako pišete v „Slovenec“ odkritosrčno, to zagotovilo vseh škofov, ki vladajo Slovence, da bodo podpirali sedanji namen družbe, in mi vas zagotovimo, da smo potem v tej zadevi jedini in da z veselim odstopi tudi, če treba, ves sedanji mnogo mučen družbeni odbor, v tisti namen še bolj uspešno delujočemu. Dokler pa za družbo ničesar ne bodele storili, ampak le zabavljali in izbežavali delavce k prepiru, vračali vam bodo vsi zavedni Slovenci — nezaupanje in odpor.

Družba sv. Cirila in Metoda bode pa po izgledu mnogo preganjanih svojih zaščitnikov, zapujoč na božjo pomoč in na zmago pravične stvari, mirno čakala, da se zjasne vremena. Ako nas ne ubijejo strele iz črnege neba, ki so vsled rednega „izbežavanja“ razpenja tudi nad Kranjsko, storili bodo — če tudi brez vas — vsaj nekateri naši možje, „kar mož je storiti dožan“.

Tako „Novice“. K njeni izjavi imamo le malo pripomniti. Omeniti pa moramo, da nasprotniki naše šolske družbe doslej še niso povedali, kaj menijo z onimi „farnimi podružnicami“. Ako imajo v mislih „Pfarrgruppen“ nemškega katoliškega Šulferajna, onda dokazujejo, da doslej niso niti resno premisljali o tem, kar zahtevajo, kajti nemške „Pfarrgruppen“ so bistveno identične z našimi podružnicami. Ako pa nasprotniki zahtevajo kaj drugega, naj pridejo pa enkrat že na dan s pravo barvo! —

Ali niso sedanje podružnice lahko ob enem tudi farne, samó ako to hoče mero-dajni gospodje? Ako pa oni nočejo nič storiti, kaj potem? Saj vidimo, kakó hirajo in celo spé mnoge podružnice, katerim so na čelu omenjeni gospodje, ki pa se za nje nič ne brigajo. Temu pa ni uzrok družbin a men, niti kaka oseba v njenem vodstvu, ampak malomarnost do vsakega narodnega delovanja. Proti takej bolezni ni pomoči; tudi one „farne podružnice“, o katerih sanjajo tam v Ljubljani in drugod, bi je ne ozdravile.

„Novice“ prav pravijo, da namen družbe sv. C. in M. se ne sme spremeniti niti za las. Ustanovljena je bila za to, da bi napravljala slovenske ljudske šole in otroške vrte (ali zabavišča) v takih krajih, kjer je naša narodnost v nevarnosti. Kdor hoče našo šolsko družbo porabiti v druge namene, ta je sovražnik našega narodnega obstanka ob jezičovnih mejah. Ako bi družba imela tudi 50.000 gld. letnih dohodkov, vse bi porabila za izvrševanje svojega prvotnega namena. Dokler vsi Slovenci nimamo na vsej črti narodnih ljudskih šol, dokler našej mladini kjerkoli preti nevarnost potujčevanja, ne sme družba sv. C. in M. niti noviča izdati za drugačne namene nego za oni, v kateri je bila ustanovljena.

Dalje se je že veliko ropotalo proti našej šolski družbi, češ, da mora delovati v sporazumljenju s škofi. — Predznejših besedovanj še nismo slišali! Kdaj se je pa pokazalo, da družba deluje v nasprotju s škofi? Ali se ni družbi-

no vodstvo poklonilo slovenskim škofom, ki so ga jako milostno sprejeli, kakor čitamo v „Vestnikih“? Iznajdba o tem „sporazumljenju s škofi“ ni nič drugega nego zvita zanjka, v katero se hoté loviti manj razsodni slovenski rojaki.

Mi trdimo, da „Družba sv. C. in M.“ že deluje v sporazumljenju s škofi, ker za to nam je živa priča družbino vodstvo, ki je osebno z njimi govorilo. Naj se nam navede pa le najmanjši dokaz o nasprotnih trditvah, ki so se kar nakrat vzele iz zrakó!

Trdimo dalje, da si naši škofje niti sami ne želé večjega sporazumljenja z našo šolsko družbo! Naravnost predrzne bi bile naše zahteve ali prošnje, da bi n. pr. naš premilostljivi knezonadškof kar očitno stopil na čelo „Družbi sv. C. in M.“ za goriško nadškofijo in da di enako storili tržaški, celovski, mariborski in celó ljubljanski škof! Kak krik in vik bi nastal od laške ali nemške strani! Utegnile bi nastati uprav neznosne razmere za katoliško cerkev in njene poglavarje v teh škofijah. Kar se tiče goriške nadškofije, izjavljamo, da tukaj nihče merodajnih činiteljev ni želel večjega sporazumljenja, kakor se zahteva. Kdor več zahteva, spravlja našega cerkvenega poglavarja v nepotrebne zadrege, katere ne bi koristile niti družbi, niti cerkvi, niti njemu, ker brezobzirnost naših Lahov je znana.

To uprašanje je takó kočljivo, da nikakor ne kaže o njem razpravljati v javnosti, ker s tem bi dali povod našim narodnim nasprotnikom, da bi začeli hujskati proti našemu narodu in njegovim cerkvenim poglavarjem, kar bi zlasti zadnjim kakor ne bilo ljubo. Ako bi hoteli nasprotnikom vzeti povod za take hujskarije, morala bi se „Družba sv. C. in M.“ spremeniti takó, da bi postala edino le nekaka cerkvena bratovščina brez narodnega namena. Ker pa se doseđanji namen ne sme spremeniti niti za las, zato je takó „sporazumljenje“ povsem nemogoče.

Vrhu tega je treba omeniti, da družba sv. C. in M. je vseslovenska. Slovenci na Koroškem in Štajerskem imajo svoja škofo v Celovcu in Gradcu. Kako sporazumljenje s tema dvema cerkvenima poglavarjema imajo naši reformatorji v mislih? Radi bi to vedeli! Radi bi dalje videli, da bi se tudi od „Slovenec“ strani potrdilo, ali je res, da se je celovski škof silno neprijazno izjavil o „izživajočem“ delovanju naše šolske družbe in da je jako nemilostno vsprejel in odpustil deputacijo neke koroške podružnice?! Ako je to res, kaj naj si mislimo o zahtevanem „sporazumljenju“?! Kakó naj bi bilo to mogoče?

To so kočljiva uprašanja, katera ne maramo dalje razpravljati. Ako smo se jih pa dotaknili, nismo mi krivi, marveč novodobni slovenski reformatorji, ki jih neprevidno spravljajo v javnost na način, ki mora biti najmanj po godu našim višjim cerkvenim poglavarjem. Ako so pa najnovejši katoliki takó uplivni, da bi pridobili vse škofo na Slovenskem za namene družbe sv. C. in M. takó, da bi se očitno za njo izrekli ter jo priporočali, onda bomo tudi mi priporočali, naj se sedanje toliko napadano vodstvo umakne novim možem, ki znajo — čudeže delati. Dokler pa se to ne doseže, mora družba sv. C. in M. ostati v doseđanih rokah, ki so svojo spretnost že dokazale, vkljub temu, da se jim neprestano mečejo polena pod nože.

„Slovenec“ je dalje besedoval o propadanju in životarenju naše šolske družbe, da je potem mogel priti do zaključka, kakó zeló da je potrebna preosnove. Tako besedovanje je uprav po katoliškem shodu najmanj na mestu, ker še nikoli poprej se ni v takó kratkem času ustanovilo toliko podružnic, v blagajnico pa ni še nikdar dohajalo toliko denarja, kolikor v tem času. Naravnost predrzne pa je, da govorijo o slabem uspevanju šolske družbe tista gospóda, ki se je proti nji, skoro bi rekli, zarotila. Mejtrem, ko z nenavadno požrtvovalnostjo zлага tisočake za novo tiskarno, ki je nekaj stokrat manjše važnosti, imá za šolsko družbo trdosrčno zaprte žepa. In zakaj? Ali zaradi njenega namena ali doseđanega delovanja? Ne, ker proti namenu se nihče še ne upa očitno govoriti. Zakaj torej? Pravijo, da v vodstvu je par tistih strašnih li-

beralcev, kar je za družbo velika nevarnost, da bi se utegnili zalesti na kriva pota. Družba je dobro delala že sedem let, če tudi so sedeli v njenem vodstvu oni liberalci, kar je pač dokaz, da se jih ni treba takó strašno bati, da se zaradi njih naše toliko potrebni narodni ustanovi odreče podpora. — Nikakor torej ni možko, ni dostojno, najprej odreči družbi podporo, proti njej zabavljati in dražiti, potem pa posmehovati se, ako ne uspeva takó, kakor bi lahko. Tudi pri nas imamo ljudi, ki so se v sakristiji zavezali (čudno, da niso šli pred oltar!) da nič ne dajo za „Slogine“ učne zavode (jako plemenito). Ali bi smeli taki „rodoljubi“ zabavljati, ako bi se „Slogi“ slabo godilo?! No, te prilike doslej še niso imeli in je tudi ne bodo, kar trdno pričakujemo od zavednega našega naroda na Goriškem.

Upajmo, da bo naša vrla šolska družba sv. C. in M. tudi zanaprej vstrajno hodila po doseđanji poti, neoziraje se na njene najnovejše „prijatelje“, o katerih pač sme reči: Dagli amici mi guardi Dio che dai nemici mi guarderò io. (Varuj me Bog prijatelj, sovražnikov varoval se bom sam.)

Ker je ta družba velike važnosti za Slovence na Goriškem in v Trstu, zato smo se oglašili, da bo kolikor mogoče jasno med nami. Clara pacta, boni amici!

DOPISI

Iz goriške okolice, 29. novembra. — Naša trgovina in obrtnija v Gorici se kaj lepó razvija, da je smemo biti prav veseli. To nam je dokaz „Nova Soča“, ki priporoča v posebnem oddelku že 26 narodnih trgovcev in obrtnikov. Teh mož Slovence ne smemo pustiti propasti, ako oni izpolnjujejo nalogo in dolžnosti rednih trgovcev ali obrtnikov. Solidno, pošteno slovensko trdiko treba je podpirati z istim naidušenim ognjem, ki nas nandaja za našo sveto narodno stvar. Seveda, z narodnostjo in z lepim geslom „Svoji k svojim“ ni smeti „švindlati“, ker vsestransko podporo treba si je še le zaslužiti z nekaljeno poštenostjo in postrežljivostjo. Ako kdo misli, da moramo pri njem kupovati edino zato, ker je Slovenec, moti se močno. Vsak kupovalec je pač sebi najbližji; on gleda sebi koristiti s tem, da kupi dobro blago kolikor mogoče po nizki ceni; ako sebi kaj prihrani, če gré kupit k neslovencu, gotovo to stori — izjeme so bele vrane. Kdor pa pri enakih pogojih ne kupi pri Slovencu, ta gotovo hudo greši zoper svoj narod. Naše načelo bode torej: „Svoji k svojim!“ Slovenskih trgovcev skrb pa bode, da postrežejo z enakim blagom po enakih cenah, kakor njih neslovenski tovariši. Da bo pa mogoče na vsej črti spraviti v veljavo geslo „Svoji k svojim“, treba je v prvi vrsti, da trgovci vrše svojo dolžnost nasproti občinstvu. Potem bo v malo letih večina goriške trgovine v narodnih rokah.

Prav veliko imamo Slovenci takih trgovcev in obrtnikov, katere lahko podpiramo brez svoje škode. Naj bi se to število pridno množilo, to je naša vroča želja!

Da naši nasprotniki že čutijo uplív našega „Svoji k svojim“, to je dokazalo javkanje goriškega dopisnika v časopisu „Patria del Friuli“, katerega bodejo v oči oglašili v „Novi Soči“ pod naslovom „Slavne-mu občinstvu se priporočajo itd.“ Naj jih le bode, še bolj jih bo zanaprej, ko bo ta rubrika vedno bolj rasla. Letos je 26 Slovencev, drugo leto bi jih moralo biti vsaj 40, ker toliko jih le jaz poznam. Naprej!

Z dežele, 26. novembra. (Govorite slovenski!) — Slovenci smo čudno ljudstvo! Skoro bi dejali, da nismo vredni, da bi nas tuji spoštovali, ker zmetujemo geslo: Kdor samega sebe ne časti, časti vreden ni. Evo, kaj me je vspodbudilo, da pišem ta dopis.

Jaz sem pogosto v Gorici in imam mnogo posla pri trgovcih in obrtnikih. V prvi vrsti, seveda, obrnem se vselej do tistih naših rojakov, ki se priporočeni v „N. Soči“. Opazil sem pa, da mnogi Slovenci v Gorici se malo ali nič ne brigajo za take

svoje rojake, ki se bavijo s trgovino ali kako obrtnijo. (Taki Slovenci so pač jako redki! Uredn.) Kar je pa še žalostneje je to, da se celó slovenski trgovci in obrtniki med sabo vse premalo podpirajo, da kupujejo blago za svoje potrebe pri tujih ljudeh, dasi bi se lahko posluževali pri domačinih. Ako se taki naši rojaki ne bodo medsebojno podpirali, kakó naj pričakujejo oni dobička od gesla „Svoji k svojim“?

Se nekaj drugega me jako boli. — Ko naš kmet polni goriske štacune, govori vseskozi slovenski, ker drugega jezika ne zna. Ako pa kdo zna le nekaj tujih besed, že ščebeta po nemški ali laški. Naše razumnstvo le redko govori po slovenski, posebno v štacunah ne; v krémah se že še osrči, da pokaže svojo narodno barvo. Posebno naše ženske so take! Oni dan sem slišal dve odlični goriski Slovenki govoriti po laški s trgovcem, ki je z menoj govoril v boljši slovenščini nego obdave ž njim v laščini. Čemu delamo tako tlako tujstvu?! Govorimo po slovenski dosledno in povsod, kamor pridemo. Kdor bi nas ne razumel, izognimo se mu, ne dajmo mu zasluzka. Na dan z barvo, bodimo odločni in govorimo povsod le slovenski. Narodno razumnstvo, ali se res treba obračati do tebe z enako zahtevo v l. 1892. po rojstvu Kristovem?! Govori slovenski!

Iz Čepovana. 29. nov. — V zadnji številki „Nove Soče“ bilo je čitati, da se je utopil v Idriji neki P. Podgornik. To je pomota! Moralo bi stati J. ali Jožef Podgornik. Takó je treba popraviti ono poročilo, ker Peter Podgornik je še vedno pri dobrem zdravju in dobri volji, o vodi pa v tem mrazu ne mara nič slišati. Pomislite: 5—7 stopinj mraza, to ni šala!

Nesrečni Jožef Podgornik se je oženil še le pred dobrimi tremi tedni, a zdaj stori takó nesrečno smrt! Kaj je bilo temu uzrok? „N. S.“ je zadnjič rekla: ponarejen denar. — Reč je taka-le:

Pred nekaj časom je Jožef Podgornik prejel desetak v Idriji na Bači; z njim je plačal svoj dolg pri nekem gospodu, kateremu se je zdelo, da oni desetak je ponarejen. Zató je naznanil svoj sum politični oblastniji, ki je po orožnikih začela reč preiskovati. Tega se je Podgornik takó prestrašil, da je šel v vodo. — Orožniki so pobrali pri nekaterih posestnikih večje število desetakov, katere so poslali na Dunaj v preiskavo. — Kdo bo kriv Podgornikove smrti, ako se dokaže, da v teh krajih ni nobenega ponarejenega desetaka?

Občinski pravnik.

(Dalje).

Ker se domovna pravica po domovinski postavi z dné 3. decembra 1863. št. 105. drž. zakonika razprostira na ves občinski okoliš, to je na celo županijo, smatrati je vse troške za preskrbljevanje ubogih, torej tudi bolnične troške, za skupno potrebsčino in sprejemati jih je dosledno v proračun za skupne potrebe cele županije. V tem zmislu rešuje naš deželni odbor vse pritožbe, ki se mu podajejo proti drugačnemu ravnanju posameznih občinskih zastopov.

Kako je zalagati primanjkljaj?

Potem, ko so se, kakor smo zgorej razložili, v proračunu popisali na eni strani vsi občinski dohodki in na drugi strani vsi troški, soštevajo se ti in uni, in če se po primerjanju izneskov pokaže, da je več troškov, mora občinski zastop po določbah §. 72. do 80. obč. reda preskrbeti založbo, to je naložiti mora primerne občinske davke, da se z njimi založi ali zagrne primanjkljaj (deficit).

Kar zadeva priklade k izravnim davkom, ki bi jih hotelo starešinstvo skleniti, naj se nalagajo oni po §. 73. (za navadne občinske potrebsčine), na vse takošne v občini predpisane davke brez razločka, ali stanuje ta, kateri davek plačuje, v občini ali ne, in razdeljuje naj se na vse vrste teh davkov po enaki meri, namreč tako, da pride na vsak golinar davka, ki ga kdo plačuje, enak znesek prikladov ali povškov. Praviloma je nalagati take priklade na vse državne izravne davke z državnim prikladom vred, ali po okrožnici dež. odbora z dné 23. julija 1880 št. 2692. na skupno vsoto vseh državnih izravnih davkov predpisanih v dotični davčni občini.

Za priklade, ki presegajo 15 odstotkov izravnih davkov (naj so naloženi v denarju ali v službah), in za priklade, ki pomagajo enak odstotek erarske užitnine od vina in mesa, je potrebno, da jih dovoli deželni odbor. Kedar prikladi ti ali uni presegajo 50 odstotkov dotičnega državnega davka, sme jih deželni odbor potrditi samo v porazumu z namestnijo. (§. 78. o. r.).

V založbo občinskih potrebsčin nalagajo se lahko tudi davščine na pivo in na žganjine, pa nikdar ne v odstotkih dotičnega državnega davka, ampak edino le v določenih zneskih od vsacega hektolitra piva ali od vsacega litra žganja, ki se prodaja na drobno. Občinska starešinstva in gospodarski sveti smejo na-

lagati take davščine v lastni oblasti, kolikor ne presegajo pri pivu 55 kr. od hektolitra, pri rumu, araku, punčnem cvetu, likerjih in drugih poslajenih žganjinah in pa pri žganji s 55 alkoholometričnimi stopinjami alkohola in več 2 gld. 50 kr. od hektolitra, pri žganji pod 55 stopinjami alkoholometra pa 1 gl. 67 kr. od hektolitra. — Če take davščine presegajo navedene zneske, treba, da jih potrdi deželni odbor.

Kedar pa te stalne, samostojne davščine presegajo pri pivu 1 gld. 10 kr. od hektolitra, pri rumu, araku, punčnem cvetu, likerjih in drugih poslajenih žganjinah ali pri žganji s 55 alkoholometričnimi stopinjami alkohola in več pa 5 gl. 01 kr. od hektolitra in pri žganjih pod 55 stopinjami 3 gld. 34 kr. od hektolitra, ali kedar se imajo take davščine uvésti ali nadalje dovoliti za nad 10 letno dobo, sme deželni odbor podeliti dovoljenje samo v porazumu z namestnijo (§. 80. obč. reda). Vsled ministerskega ukaza pa ne sme davščina na pivo nikdar presegati mere 1 gld. 70 kr. od vsacega litra.

Troški za take naprave, ki utegnejo le kakemu posameznemu kraju in njegovim prebivalcem k pridružitvi, kakor n. pr. za javne vodnjake, vodovode, ulično svečavo, tlak, ponočnega čuvaja in dotične službe, ki bi se je imela tirjati po §. 79, smejo se razdeliti samo na tiste izravne davke, ki se opravljajo od hiš, v dotičnem kraju stojičih, od obrtnij, ki jih kdo v kraju ima, in od dohodkov, ki jih dobivajo prebivalci tistega kraja.

Ti troški naj se sicer razkazujejo v proračunu navadnih občinskih potrebsčin, vendar pa je napraviti za nje poseben proračun, zlasti tedaj kedar potrebujejo dotični prikladi više potrdbe.

Proračuni morajo biti vsaj 14 dni poprej, kakor jih starešinstvo jame pretresati, v občinskem uradu javno razgrnjeni, da jih občinarji lahko pregledajo in proti njim podajo svoje ugovore, ktere ima starešinstvo v presojo vzeti, kedar ustanavlja proračune. (§. 65).

Tudi sklepe o naloženih prikladih in davščinah je v občini javno razglasiati z opombo, da je občinarjem na voljo dano, podatki proti njim znabine ugovore v neopredelnosti dobi 14 dni po razglasianju — županstvu, da jih predloži deželnemu odboru v razsodbo. (§. 81).

Seje, pri kterih ustanovlja občinsko starešinstvo ali gospodarski svet proračune, ali rešuje občinske račune, morajo biti vedno javne. Objaviti je torej v županiji dan, uro in dnevni red vsake take seje (§. 46).

(Dalje pride).

Politični razgled

Državni zbor. — Grof Taaffe je silno razdražil levičarje s svojim govorom, to pa toliko bolj, ker je odtno, da je bil dogovorjen s princem Schwarzenbergom (ki je Čeh). Večina levičarjev je takoj silila v opozicijo, minister grof Kuenburg (kateri je takoj po Taaffejevem govoru podal ostavko) in Plener sta jih pa tolažila in prepričevala, da naglica zlasti zdaj ni pridna in da treba na vsak način čakati nadaljnjega razvika perečega uprašanja. Potem so se levičarji odločili, da še nekoliko počakajo, predno določijo svoje stališče nasproti novemu položaju. Mejem so se vršila pogajanja s Taaffejevem.

Zató se v seji 25. nov. ni oglasil noben levičar. Na dnevnem redu bila je proračunova točka „državni zbor“, pri kateri bi bili levičarji že lahko pokazali svojo barvo nasproti vladi; a tega niso storili. — V imenu Mladocsehov govoril je dr. Brzorad, ki pravi, da njegova stranka pričakuje mirno in brez strahu, kakó se razvijejo parlamentarne razmere. Kar se tiče češkega ministra-krajana (naslednika Pražkovega), za katerega se princ Schwarzenberg toliko zanima, izjavlja, da Mladocsehi temu ne pripisujejo načelne važnosti, ampak le kot prostovoljno prevzeto dolžnost in obvezo vlade. Mladocsehi bi veselilo, ko bi se združile avtonomistične stranke v zbornici, da bi zastopale dobro načelo. — Za Brzoradom sta govorila še posl. Hoffmann in Vašaty. Zadnji omeni, da ga je Taaffejev poziv, naj poslanci premišljajo o rešitvi jezikovnega uprašanja, zelo presenetil. Premišljati ni treba, vlada naj le izvrši sedaj veljavne zakone. — Govornik se upira zgradbi poslopja za delegacijo v Budimpešti iz finančnih in političnih uzrokov. Parlamentarno obravnavanje te stvari je kaj skrienostno. Da se nasvet opreje, izreklo bi se s tem zaupanje Ogerski. Kaj pa bi bilo, ko bi se premenilo sedanje državno-pravno razmerje in bi nastalo personalna unija? Ali bi potem vlada to poslopje prodala na javni dražbi, ali kaj? Govornik se bavi na to obširno z zunanjo politiko in priporoča s prepričevalnimi besedami zvezo z Rusijo, jedino našo naravno zaveznico. V monarhiji se mora premeniti politični položaj tako, da se omeji prevlada Ogerske in skrbí za to, da Ogerska ne bo več škodovala gospodarstvu tostranske državne polovice. Madžari tržé z otroci drugih narodnostij, kakor s sužnji, samo da bi jih pomadjarili, plenijo imetje nemadžarskih družtev in preganjajo ter tlačijo vse nemadžarske narode na nečuten način. Čeprav je več milijonov prebivalcev, kateri ne razumejo niti madžarske besede, vendar je v uradu, v cerkvi in v šoli samo madžarsčina

dopuščna. Ako siromašni ruski kmet ne more priti pri oblastnih do svoje pravice, gre lahko pred carja in dobi jo. Odposlanci zatiranih Rumunov pa niso mogli priti do cesarja! — Govornik se upira nasvetu, naj se na državne troške napravi kip Herbstov, ker je bil Herbst le dika liberalne stranke, nikakor pa ne parlamentarna.

V seji 29. nov. je bila sprejeta proračunova točka „državni zbor“. Govorili so Schlesinger, Kronawetter, Schneider in Gesmann, toda o vsem drugem, le o proračunu ne; največ so jih slišali židje. Nastali so jako zanimivi prizori med govorniki in poslušalci. — Govorniki so imeli bolj svobodno besedo, ker predsedniku je bilo ljubo, da uteče eden cel dan po nepotrebnem, dočim so se vršila pogajanja med ministri in levice.

Vlada se prizadeva pregovoriti ministra Kuennburga, da bi se ostal, a ta baje o tem noče nič slišati, ako se vlada ne pomiri z levico. „Neue fr. Presse“ naznanja, da levice in vlada sta povsem razdeljena. Levičarji bodo glasovali proti disposicijskemu zalozu, kar pa Taaffeja ne bo motilo. Poljaki se držé jako vzdržljivo. Kakó se reši ta parlamentarna komedija, doslej (ko to pišemo) ni še mogoče slutiti.

Domače in razne novice

Osebnost. — Prevzvišeni knezonadškof dr. Alojzij Zorn odpotoval je v ponedeljek v Trst v posete k tržaškemu škofu dr. Glavini.

— Učeni naš rojak profesor Simon Rutar dobil je odpust za drugi šolski semester ter državni štipendij 1000 gld. za znanstveno potovanje v Italijo in na Grško. Častitamo!

— Rodoljubno rodbino Bolkovo v Črničah doletela je v kratkem času že druga rodbinska nesreča. V sredo večer umrla je nadepolna hčerka, g.čna Josipina, v 19. letu svoje starosti. Umrla je za sušico, ki je jako hitro končala njeno mlado življenje. Pokojnica bila je jako izobražena gospodična ter v družstvu prav prijetna prikazen. Pogreb se bo vršil danes ob 1. popoldne iz ulice Dante v Gorici (kjer stanuje rodbina B. čez zimo) v Črniče. Mir njeni mladi duši! Rodoljubni rodbini Bolkovi pa izrekamo svoje globoko sožalje na tej nenadomestni izgubi ljubeznive g.čne Josipine. Bog potolaži žalostne stariše, sestre in sorodnike!

Karol Favetti, mestni tajnik gorški, je učeraj za vselej odložil peró, katero je znal kot uradnik, časnikar in celó kot furlanski pesnik kaj spretno sukati. Dasi telesno že dalje časa oslavljen, opravljal je še vedno svojo službo; da, na predvečer svoje smrti je celó čez navadno uradno uro do 6. pripravljaval poročila za starešinstveno sejo naslednjega dne. Po večerji je bil v gledališču in je nekda prav veselo in navdušeno ploskal čarobnim produkcijam slavne vjolinistinje Terezine Tua; bil je ta dan celó prav čvrst in do pozne ure po konci; a ob 2. popoldne poloti se ga huje, kakor že nekatere kratke poprej, bolest v srčnih žilah in proti 5. uri zjutraj reši ga nagla smrt zadnjih bolečin.

Rajniki se je rodil l. 1819. kot sin mestnega uradnika v Gorici, kjer se je ves čas šolal, dokler je dozorzel za univerzo. Prava se je učil najprej v Padovi, potem na Dunaji, a zadnjih izpitov ni nikdar prestal.

Vrtniši se z univerze vstopil je kot koncipijent v pisarnico r. odvjetnika dr. Rismonda, kjer se je navzel, kolikor ga še ni imel, duha svojega principala, njegovega mišljenja, njegovih očealov. Uže leta 1851. je bil imenovan mestnim tajnikom, kar je ostal do konca svojih dni. Vendar pa je moral svoje službovanje pretrgati, ko je bil od leta 1866 do 1871 kot politični zločinec najprej v državnem zaporu v Gradcu in potem v prostovoljnem prognanstvu v priljubljeni mu Italiji. Cesarstva milost podeljena vsem političnim zločincem in še bolj naklonjenost političnih privržencev, kateri so imeli v mestnem zastopu vedno znamenito večino, odprle ste mu zopet pot do tajniške službe in povrnile vse zgubljene pravice. In tako je Karol Favetti — kot zvezda v voditeljska med svojimi — vstrajal v službi mestnega zastopa do zadnjega.

Da, Favetti je bil dolgo let duša mestnemu zastopu in če tudi niso bili vsi mestni očetje njegovega političnega mišljenja — znal je vendar stvari tako suhati, da so uspehi navadno odgovarjali njegovim nameram. Bil je nadarjen do ženjalnosti in tej neprecenljivi lastnosti družila se je potrebna energija, katera je kot nevidna moč gonila mestni stroj, kakor je on hotel. Tudi svoj stranki — saj jo poznate! — bil je Favetti duša, voditelj — vse. A delal je po svetopisemskem reku: „Bodite previdni, kakor kače!“

Umrlí tajnik bil je slovenskim sodelancom odločen, vstrajen nasprotnik. Sodil je menda, da bi bilo najbolje, ako bi se potopiti v italijanski kulturi in se potem združeni z domačimi Italijani kot sinovi ene dežele odrešili.

Akopram pa si si bile njegove in naše želje in namere dijametralno nasprotne, moramo vendar v njem spoštovati moža, ne upo gljivega z n a č a j a. Marsikateri njegovih političnih pajdašev iz mladih let

je v možki dobi z livrejo spremenil tudi načela. Favetti pa je živel, delal in trpel za svoje ideale in jim zvest ostal do zadnjega zdihljeja.

Kot politični nasprotnik je Favetti sicer neumorno izpodbival naše težnje in naše pravice; pa to njegovo delovanje ni imelo za nas zlih nasledkov. Nasprotno! Ono nas je predramilo, prebudilo in ojačilo, da smo delali in napredovali in dospeli do uspehov, kakoršnih on gotovo ni nikdar mislil doživeti. Zato mu danes brez grenkobe v srci kličemo: *Mirno počivaj!*

Sijajen pogreb, kakoršnega Gorica že dolgo ni videla, vršil se bo jutri, v soboto, ob 2. popoldne.

Radodarni doneski. — Prijatelji naše mladine in naše prihodnosti v gorškem mestu so se nas v zadnjih dneh prav obilno spomnili. Zlasti po položnicah poštne hranilnice poslali so nam prav odlično svoto radodarnih doneskov. Ginjenim srcem izrekamo takim rodoljubom svojo najpresrečnejšo zahvalo. Bog povrni pa kje drugod. — Ker smo pa razposlali okoli 800 položnih listov, razvidno bo iz tega poročila, koliko jih je še neporabljenih. Zató prosimo vse rodoljubne naše naročnike, naj pošljejo kako malenkost, eno desetico, dve, tri, vse se hvaležnim srcem sprejme.

Potom poštne hranilnice je došlo: 1. Anton Koblar v Ljubljani 5 gld. — 2. Andrej Berginc, c. kr. poštar na Srpenci, 1 gld. — 3. Ivan Gruntar (po domače Žnajder) v Kobarižu 4 gld. 40 kr. — 4. Poslanec Vjek. Spiničič na Dunaju 2 gld. — 5. Andrej Mikiša, župnik v Lanišću (Istra) 2 gld. — 6. Jos. Stiegler, oskrbnik v Št. Petru, 2 gld. — 7. „Naročnik“ N. S. v K. 1 gld. — 8. Jan Sedej, vikarij v Borjani, 2 gld. — 9. Miha Urbančič v Bazovici 1 gld. — 10. Berta Prešeren 1 gld. — 11. Štefan Kerkoč v Lokavcu 6 gld. — 12. A. Manfreda v Idrijskem 50 kr. — 13. Frančišek Moškát, vikarij na Grahovem, 2 gld. — 14. Ivan Lamprecht pri Sv. Lovrencu ob koroški železnici 5 gld. — 15. Lovre Rutar na Sv. Gori 5 gld. — 16. Angelo Casagrande v Ajdovščini 5 gld. — 17. Colja Janez poslal je 5 gld. 60 kr., katere so zložili povabljeni gostje pri g. Ličnu 19 novembra, ko je sin Maks pripeljal svojo nevesto na dom. — 18. Jakob. Strukelj v Trstu 1 gld. 01 kr. — 19. Vovk Jožef v Oseku 20 kr. — 20. Matevž Fortunat, Kozaršče št. 27, 2 gld. — 21. Matija Jonko, veleposesnik in trgovec v Bolcu, 10 gld. — 22. Fran Pečenko, občinski tajnik v Bolcu, 3 gld. — 23. Društvo Bratimstvo na Voloskem v Istri 11 gld. 50 kr. (Živili vrlí naši prijatelji v probujajočej se Istri!) — 24. Jos. Furlani duhovnik v Villi Vicentini 2 gld. — 25. Davek na pagat-ultimo na 70 kr. —

Dalje so došli drugačnim potom sledeči darovi: V gostilni Petra Birse v Gorici (Corte Caravaggio) zbral v veseli družbi Anton Saksida 1 gld. 60 kr. — Vesela družba v Prvačini, praznovaje god sv. Andreja, 3 gld. 26 kr. — Fran. Kalin od Ljsjakov po svoji poroki „pri zvezdi“ 2 gld; njegov svak 1 gld. — Prof. Anton Šantel v Gorici 2 gld. — Šavli Peter v Čepovanu 1 gld. — Alojzij Makovec, Brje, 50 kr.

Za „Slogino“ božičnico so dalje darovali: Dr. Fr. Kos v Gorici 2 gld. — Dr. Fr. Žigon v Gorici 2 gld. 80 kr. — Gospa Pavlina Pakjova na Dunaju 5 gld. — Andrej Žnidarčič v Gradnem 2 gld.

Za „božičnico“ v Ločniku so dalje darovali: Notar Jos. Kavčič v G. 1 gld. — Mons. Košuta 2 gld. — Peter Drašček v G. 1 gld. — Dekan J. Filipič 2 gld. — Duhovnik Alojzij Pipan 2 gld. — Vikarij Iv. Kodermac 2 gld. — Andrej Žnidarčič v Gradnem 5 gld. —

Ginjenim in hvaležnim srcem zahvaljujemo požrtvovalne prijatelje naše prihodnosti v Gorškem mestu. Slava takemu rodoljubu!

Ondričkov koncert obnesel se je v vsakem oziru sijajno. Vkljub temu, da so se gorški Lahi odlikovali po svoji nenavzočnosti, bila je dvorana polna najodličnejšega občinstva. Ondriček je nastopil po sporedu trikrat in igral 6 obširnih skladb; na glasovirju ga je spremljal najboljši tržaški igralec na glasovirju g. Luzzatto. — Kakor drugod po svetu, takó je g. Ondriček tudi v Gorici dosegel popoln uspeh. O njegovi umetnosti povedali smo že zadnjič sodbo znamenitih glasbenikov na Italijanskem in Francoskem. Nasproti takim strokovnjakim glasovom moramo mi kar obmolknuti. — Tudi pri tem koncertu bilo je navzočih več glasbenikov, zlasti vjolinistov; vsi so bili kar očarani po nedosegljivi tehniki, s kakoršno je Ondriček izvajal iz goslij najraznovrstnejše in najmilejše glasove; včasih so mu pele h kratu vse štiri strune, kar znajo po vrednosti ceniti edino le vjolinisti, ki poznajo enake težkoče na tem godala. Občinstvo je po vsaki točki (in tudi umes ob večjih prenehajjih) odlikovalo umetnika s takó viharno pohvalo, kakoršna najbrže jako redko doni po dvorani društva „Casino di Cura“. H koncu je moral dodati še en komad brez spremljevanja na glasovirju, ker ni hotel biti nikdar konca grmeče hvale in viharne odlikovanja. Občinstvo se še dihati ni upalo, — to je najkrajša kritika o tem slavnem češke m umetniku.

Ondričkova gospa pela je štiri pesmi:

*Podpisana rodbina naznanja iz dñd žalostnih in potrlih
src vsem svojim dragim sorodnikom, prijateljem in znancem
pretužno vest, da je v sredo 30. novembra ob 5^{1/4}. zvečer
naša srčno ljubljena hčerka, oziroma sestra*

JOSIPINA

*po kratki bolezni v 19. letu svoje starosti mirno v Gospodu
zaspala.*

*Zemski ostanki ljubljene pokojnice prepeljejo se danes
2. decembra ob 1. uri popoldne izpred hiše št. 14 v ulici
Dante (zraven ljudskega vrta) v Gorici v cerkev sv. Ignac-
cija na Travniku in od tam po opravljenem cerkvenem
obredu v rojstno vas Črniče. — Sv. maše zadušnice se bodo
brale v Gorici v omenjeni cerkvi v ponedeljek 5. t. m. ob
10. uri predpoldne.*

Žalujoči:

Leopold Bolko, oče	Ana Bolko roj. Fischer, mati
Leopoldina in Ida sestri.	

V Gorici, 2. decembra 1892.

KATHREINERJEVA KNEIPPOVA SLADNA KAVA

Neprekošen primesek navadni kavi.

Dobi se povsodi.

Pristna samo s to varstveno znamko. Sviri se pred ponarejanjem.

JOSIP BISIAK

v Raštelju št. 3.
Zaloga usnja

iz prvih tvornic domačih in tujih ter vsakršnih rečij, ki se potrebujejo v čevljarsstvu, sedlarstvu in knjigoveztvu.

Dalje zaloga vrvi vseh vrst. Vse na drobno in na debelo po takih cenah, da se boji ne tekmo vanja.

Zastop najznamenitejše tvornice nepremočljivih streh za vozove.

Francoska dreta po 65 kr. zavoj.

Čevljarski lep (kolo) I. v. 85 kr. kilo, v vrečah po 12 1/2 kilov.

Najboljše sredstvo za ŽELODEC,

katero želodec in opravlja prebavnih delov života krepi in tudi odprti život pospešuje, je

tinktura za želodec,

katero pripravlja
Gabrijel PICCOLI,
lekar „pri angelju“
v Ljubljani na dunajski cesti.

Cena 1 stekl. 15 novcev.

Izdelovatelj razpošilja to tinkturo v zabojskih po 12 steklenic in več. Zabojske z 12 stekl. stane gld. 1.36; s 24 gld. 2.60; s 36 gld. 3.84; s 44 gld. 4.26; 55 stekl. tehta 5 kg. s poštno težo in velja gld. 5.26; 110 stekl. gld. 10.30. Poštno plača vedno naročnik. Dobiva se v vseh lekarnah v Gorici in na Primorskem.

Spominjajte se „Sloginih“ učnih zavodov po doposlanih položnicah poštne hranilnice!

Štev. 397/Op.

RAZGLAS.

Naznanja se, da

javna dražba

zastavil III. četrtleta t. j. mesecev

julija, avgusta in septembra 1891.

začne v

ponedeljek, dne 12. decembra 1892.

ter se bo nadaljevala naslednje četrtke in ponedeljke.

Od ravnateljstva zastavljavnice in z njo združene hranilnice.

V Gorici, 11. novembra 1892.

Prave in edine kapljice sv. Antona Padovanskega

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodružna pomoč in ni treba mnogih besedi, da se dokaže njihova moč. — Če se le rabijo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrudovratnejše želodčne boleti. Prav izvr-

stno vstrežajo zoper hemoroide, proti boleznim na jetrih in vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mesečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper bitje srea ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo same omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; za naročbe in pošiljate pa edino v lekarni C. Zanetti in G. B. Rovis, v Trstu v lekarni U. pl. Trakóczy G. Piccoli, in Ljud. Grečelna „pri Mariji pomagaj“; v Postojni v lekarni Baccarich, v Ajdovščini v lekarni Sapla, v Vipavi v lekarni Guglielmi, v Beljaku dr. Kumpf.

I steklenica velja 30 kr.

NB. Varovati se je treba marsikakih balzamov, katere sijajno oznanjajo in priporočajo, ki pa kvarijo človeku le zdravje, ker dražijo želodec in žirce, da nastanejo lahko hudi in nevarni nasledki.

OZNANILO.

Tvrška Franz Kathreiners Nachfolger

na Dunaju in Monarkovem

izdeluje sladno kavo z okusom bodove kave, kateri prodaja z mojo sliko in podpisom.

To se godi z mojim izrečnim privoljenjem, ker prepričan sem se, da v tej sladni kavi z okusom bobove kave ni onih škodljivih snovi, katere se pod imenom „kofein“ nahajajo v bobovju.

Nasproti temu ima KATHREINOVA sladna kava to prednost, da lahko vsakdo, tudi nasprotnik sladnega okusa, opusti pravo bodovo kavo ter namesto nje dobi veliko bolj ZDRAVO in REDILNO pijačo, kar bi koristilo tudi našemu poljedelstvu. Würshofen, 1. marca 1892.

S. KNEIPP
katol. župnik.

Anton Bortolotti

kamnosek
v ulici Treh Kraljev (Tre Re) št. 8 ima vedno v zalogi nagrobne spominke in druge izdelke iz kamna in marmorja. Cene zmerne.

Že več let pripoznano zdravilo za pomirjenje bolelin

Pazite na	Kwizdov	Pazite na
Gichtfluid	Gichtfluid	Gichtfluid
Steklenica stane 1 gld.		
Dobi se pravi v vseh lekarnah		
GLAVNA	Frank Joh. Kwizda	ZALOGA
u. k. Österr. u. Kön. rumän. Hoflieferant		
Kreisapotheker, Korneuburg b. Wien		

V prijazen ozir!

Kder hoče varčiti, zdravje pospeševati in dobro kavo piti, kupi naj

edino pravo

Kneipplovo — sladno kavo,

v rednih stirovskih avtojih s tako podobo, katere daje s

pristno žiz - ovo kavo,

priznanim naj boljšim primeslom, z aravo in redilno

pijačo.

Naša pristna Kneipplova sladna kava in prava žiz zova niso mogli uganiti in niti v najmanjši meri, kakor tudi snovki ali prepričanja, ki bi jih mogli dati, da se avrova pripravi zdravim in bolnim ljudem.

Bobova kava pravec draž in ni redilna.

Prošja in svarilo. — Zaradi ponarejanj, falsificacij in slabi fabrikator, zlasti sladna kava v zrnih. — eni prodajajo lo vigan ječmen, drugi napel vigan pivni slad, tretji komično pripravjen spaj s čimur arni, zopet drugi vigan indijski ječmen — zahteva naj vsakdo pri kupovanju pravo Kneipplovo sladno kavo v rednih stirovskih avtojih s tako podobo, katere daje s

paketi s belim pasom nosi našo imo in varstveno znamko ponov. V kraje, kjer se naši izdelki ne prodajajo, pošiljajo jih najceneje po pošti.

V novi zalogi vin

ANTONA BREZEL-a

Za mesnicani (Morelli) št. 12 prodaja se vino I. vrste, teran iz Vižnanja po 17 kr. liter, toda ne spod 56 litrov.

Obračati se treba do Antona Brezel-a na Tržaški cesti št. 11 ali pa v gostilno Al Sole za mesnicami.

Ono vino se prodaja na drobno po 28 kr. v gostilni Al Sole.

Žlahтна SADNA DREVESA:

Jablane, hruške, slive, breskve in marelice, visoka ali pritlična, raznih vrst, vse z imeni, prodaja

Jos. Stiegler

oskrbnik

pri Eksc. grofu Coroniniju v Št. Petru pri Gorici.

Dobra kava

le s KATHREINERJEVO

Kneipp-ovo

SLADNO KAVO

za primeso.

DOBIVA SE POVSDI.

Pred ponaredbami se sviri.